

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Auriu[m] defectus aliunde co[m]pe[n]sati.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

cem Germanicâ cerevisiâ plenum habere. Quid? Rhodopené roseo aspectu impudica, an deiectis oculis modesta Lydvina laudabilior est? Denique eadem est conditio mortalium, formosi pariter ac deformes senescunt, ac moriuntur. Sed formosius, quia in contrariam mutantur deformitatem: minore opus est mutatione ijs, qui iam antè sunt deformes, & fame exangues, qui clausis oculis cadauera putantur antè, quàm sint.

Herodot. l. 2:
& Plin. lib. 36.
cap. 12.

VI.

Nunc singulorum defectus membrorum aliunde adiutos percurramus, atque ab auribus, in quibus est disciplinæ sensus, incipiamus. Hunc sensum sæpe ars compensavit, natura correxit, ingenium implevit, mutus magister docuit aliunde petere. Memorat Franciscus Vallesius, Petrum Pontium D. Benedicti Religiosum natos surdos loqui docuisse, non alia ratione, quàm ut eis ostenderet primò, quo modo scribendum esset, res ipsas digitis indicando, quæ characteribus illis significarentur, ac deinde ad motus linguæ, qui characteribus responderent, prouocando. Sic quemadmodum audientes per loquelâ discunt scribere, surdi per scripturâ discunt loqui. Plus est, quod alius Author de surdis & mutis scribit in hunc modum: *Apud nos, ait ille, sanè habemus, adhuc adolescentem & virginem, ex iisdem parentibus, & quidem celebri & honesto genere prognatos, qui peculiari acumine ingenij sunt pradi. Et licet mutos & surdos eos ambos natura procreauerit, tamen uterq; scitè legere & scribere elegantissimè, nec non & rationes mercatorias computare potest. Ut autem hic ex nutu, quæ sibi faciendæ sunt, dexterè percipit, & si deest calamus, gesticulationibus suas cogitationes exprimit, nec nõ & in omnibus aleæ lusibus, qui apud nos vsitati sunt, & non sine accurata ratiocinatione perfici possunt, excessit: ita illa acu & ingeniosa textura alias puellas facile superat. Inter ceteras autem mirificas dotes, quas illis natura compensavit, memorabile est, quod ex motu labiorum interdum percipere videntur, quid aliquis loquatur. Vnde videas eos conciones sacras sapissimè frequentare, ut aliquis non absurde dicere posset, videri, intentis oculis, visu eos haurire, quod alij auditu facere solent. Siquidem orationem Dominicam, aliasq; pijs preces, quando volunt, absque suggestione,*

Franc. Vallesius de sacra Philof. c. 4.

Phil. Camer. Cent. 1. Horar. subsecuar. c. 37.

XXXX 3 alyrie

alysus adminiculis, scribunt, Evangeliaq; festis diebus destinata non secus, ac alij, memoria comendant, ita ut expedire ea scribere possint. Quod si in templis salutarum nomen IESU Christi proferatur, hic, praeter ceteris, in caetu, detracto pileo, & genu flexo venerabundus conspicitur. Adde natura, veluti fidelis mater, compensando sollicita & studiosa est, ne tanquam dura numerca merito accusari possit. Quod enim in alijs sensibus adimit, in alijs restituit. His confirmandis nefas mihi ducere, omittere domesticum exemplum, quod mecum sapissime etiam alij complures experti sunt. P. Paulus Layman, vir in quo pietas cum eruditione conspirauerat, fistulae anae incauta explosione, prope aures illius facta, in solenni quadam supplicatione, vim audiendi prope omnem amisit. Assidua postea oris loquentium obseruatione didicit, visu percipere, quod non poterat auditu. Et sunt authores, qui dicant ipsas litterarum figuras exprimi conformatione labiorum, quae dum I. pronunciant, contrahuntur, dum O, in circulum rotundantur. Ego plane in quadam Bauariae arce, non procul Brunouio, vidi apud Illustrem Dominum Baumgartnerum surdam pariter & mutam ancillam, loquentes ex oris figura intelligentem; quae etiam quia verè muta persona erat, nutibus ita omnia facta totius familiae hero exprimebat, ut linguam non videretur clariùs expressura. Simile quid sibi à fratre suo Ioachimo ex Cattis peregrè reuerso relatum scribit Philippus Camerarius his verbis. *Nuper, inquit, apud Illustrissimum Principem VVilhelmum Landgranium Hassia, vidi puerum mutum & surdum adeo ingeniosum, ut mirari eius solertiam, in exequendis rebus sibi commissis, non satis potuerim. Siquidem ex unico nutu deprehendere mox is certò potuerit, quid Princeps & alij vellent. Longè autem superat mutum illum nostrum gesticularium in aula Pabebergensi, quamuis & illi natura, quod in duobus sensibus negabat, alijs in rebus miro quodam favore abunde compensarit. Landgranus cum ita me mirandum videret, Ecce, ait, quidquid inter oiuos & aulicos noui accidit, quamprimum resciscit, id omne, qualecunq; sit, suis gesticulariis notis dexterrimè indicare solet. Sed audi praeterea insigne diuina iustitia exemplum. Mater eius furti fuit accusata, quae cum videret, se alio modo crimen purgare*

Phil. Camer.
Cent. 1. hor.
libres. c. 86.

non posse, confugit ad imprecationes; cumq; esset eo tempore gravis, ut maius pondus verbis adderet, inter alias imprecationes dixit: Si vera essent, quæ illi obijcerentur, se optare, & à DEO petere, ut factus ille, quem gestaret utero, in lucem editus ne verbulum proferre posset, sed dum viueret mutus maneret. Quod postea, ut vides factum est, & ipsamet sese suis imprecationibus prodidit, furtoq; perjurium adiecit. Quæ enormia delicta etiam in filio punita fuere.

Sed, ut vera quoque aurium monstra damnum suum utilitate sarcire intelligamus, sat mali sunt in insulis Septemtrionalibus, inquit Mela, quibus magna aures, & ad ambiendum corpus omne patula, nudis aliqui, prouecta sunt. Asininæ aures de longitudine sua turpes videntur, quanta censetur in his turpitudine? At turpes videantur licet, tamen vtilis sunt. Vtuntur enim hi populi tam prolixis auribus, & culcitæ loco, & vicepallij, & pro lodice, alioiue tegumento. Hinc Plinius inquit: Circa Pontum insula sunt Scythica, ubi Fanesiorum gens nudo aliqui corpore, tam grandes aures habet, ut tota ipsorum corpora contegant. Et Solinus tradit: esse insulas, & Fanesiorum gentem, quorum aures adeo in effusam magnitudinem dilatentur, ut reliqua viscerum illis contegant; nec amiculum aliud sit, quam ut membra membranæ aurium vestiant. Pigafetta testatur, quibusdam in insulis non admodum remotis ab insulis latronum, adeo longas hominibus aures esse, ut instar collarium (Almodicorum) per humeros fluant, & brachia ipsa tegant, utq; videantur coriaceas pennulas, aut carneas epomides chlamydesq; gestare. Sed longè quid luculentius scribit Maximilianus Transiluanus, in insula Gilon, quæ intra Molucas annumeratur, gentem esse, cuius tam grandes aures sint, ut non solum super humeros propendeant; verum etiam ut super vna, tanquam super molli calidoque lecto, iaceant; alterâ verò vniuersum corpus, velut lodicula aut sifterio cooperiant. Quis hinc naturam accuset, quæ in auribus dat, quod alij erant multis pecunijs? cum illis enim præbet nudis vestem, lectum lassis, frigentibus calidum tegumentum. Fateor hæc facilius narrari, quam credi: sed nihil credemus, si quæ ipsi non vidimus, non credenda iudicamus.

Hanc

VII.
Mela lib. 3.
cap. 3.
Plin. lib. 4.
nat. hist. c. 13.
Apud Ramus
tom. 1.